

Tretze poemes de

Patrizia Cavalli és una poeta italiana d'obra escassa (*Le mie poesie non cambieranno il mondo*, 1974, *Il cielo*, 1981, i *L'io singolare proprio mio*, 1992) però lloable per la seva intensitat lírica en la quotidianitat, per la seva ironia i la seva concisió. Per tal de donar-la a conèixer entre el públic català, ofereixo aquí un tast de cadascuna de les seves obres.

- I** (1) Fins i tot quan sembla que el dia ha passat com una ala d'oreneta, com un grapat de pols llençat i que no és possible recollir, i la descripció, el conte no troben necessitat ni oients, hi ha sempre una paraula, una parauleta a dir, potser per dir que no hi ha res a dir.
- (2) La perfecció del primer mal vertader no coneix ni permisos ni repòs. Es presenta covarda i maleïda si llegeixo un llibre, si miro la finestra, si trobo amics, si responc al telèfon i sobretot s'aprofita del silenci dels dies de festa.
- (3) I hauré de marxar sempre i fer les maletes i permetre al meu petit cos una cursa que no li escau i allargar els enganys i dement recórrer totes les històries, fins i tot aquelles que haurien preferit un silenci. Però són valeroses les partences, fins i tot si un destorb les consumeix sovint.
- II** (4) T'he desafiat amb una paraulota, tu m'has respost, com una dama, il·lesa.
- (5) T'odio perquè ja no t'estimo, perquè no puc perdonar-te ja no aconseguir estimar-te.
- (6) Faig veure que t'espero per engrandir els minuts. I fas bé no venint.

- (7) Si de mi no tingués records, ni del món ni dels altres, podria veure desaparèixer el meu rostre perdut o engegantit, empal·lidir la pell per poca sang o ja densa en excés; mirar indiferent l'afluixar-se dels músculs, la carn que es vessa sobre ella mateixa, la mirada que es desfà absent dels passatges, de les hores, dels continents i seguir al proper ball o saltiró.

I així no hauria d'observar una a una les marques d'aquest vas sobre la taula per a buscar en la densitat dels cercles el pes involuntari d'una mà.

Patrizia Cavalli

Lluís Lucero Comas

(8) Després d'anys, turments i penediments
allò que descobreixo, allò que em resta
és una banalitat fresca i indigesta.

III (9) Arribada a aquell punt on la memòria
quasi es descoloreix per massa llum
recollià en un prec les teves formes.
El pes enorme del teu cos absent
la nit tota em cobria de suor
i jo allargava calma el despertar
per escalfar-me sota el teu mantell.
Em posava després aquell vestit
que es barrejava estret al meu respir
i travessava totes les converses
provant de no descosir cap costura.
A vegades, però, per distracció,
cedint a les preguntes dels meus hostes
se'm travava un faldó a l'avorriment
i relliscava avall amb un estrip.
Per restaurar la trama amb perfecció,
no gens segura de les meves mans,
recorria al coratge del telèfon.

(10) Tu dorms en el meu llit,
ara et miro. Abraçes el meu coixí
i m'allunyo. Perfecciones el bonsai
del nostre amor amb un son amagat
de dues hores.

(11) Penso: potser a força de pensar-te
podré oblidar-te, amor meu.

(12) Transportes així els anys,
entre amors falsos
perquè res no canviï,
reduint a peresa tot terror:
en el punt quiet sense distorsions,
entre dues passions inaccessibles,
que de veritat res no s'apropi
i que res no se'n vagi.

(13) Amb gran arboradura el somni
estava a punt de desplegar les veles.
Nostramo i capità eren absents
i els mariners, fantasmes indecisos.

